

Peygamberin Havarisi: Zübeyr b. Avvâm

Amcam Nevfel, dinimden dönmezsem elinden geleni ardına koymayacağını söyledi. Yeminler etti. Sonuç alamadıkça daha da sinirlendi. Zayıftım, kimsesizdim, koruyucum yoktu! Beni bir hasıra sardı ve tavana astı. Alttan ateş yakarak dumanıyla bana işkence etti. Ama vazgeçmedim!

Günün yorgunluğunu biraz olsun atabilmek için evimde istirahatteydim. Uzaktan uzağa gürültüler geliyordu. Gittikçe yaklaşan ve yaklaştıkça büyüyen bir karmaşa. Uyku ile uyanıklık arasında bir noktadaydım.

İnsanlar yaklaştıkça konuşmaları daha anlaşılır hâle geldi. Uğultudan, anlamlı cümlelere evrildi. Öyle bir cümleydi ki duyduğum, bir anda yerimden fırladım. Kalbim korku ve acıyla doldu bir anda. Kılıcını kuşanıp düşünmeden sokağa fırladım. Peygamberin müşrikler tarafından öldürüldüğünü tekrar edip duruyordu kalabalık. Telaşla sağa sola koşturdum. Hızlıca bir sokağa dalmıştım ki karşımda tüm heybetiyle Resûlullah'ı (as) buldum. Durakladım; daha doğrusu olduğum yerde kalakaldım. Telaşımın sebebini sordu. Başımdan geçenleri anlattım. Bir yandan da içimden şükürler ediyordum. Sapasağlam karşımdaydı. Beni dinledi, teskin etti ve bana dua etti. Kısa bir süre içinde farklı duygular yaşamıştım ama neticesi güzel olmuştu. Hep arkadaşlarımda da dediği gibi; anamız, babamız, tatlı canımız ona kurbandı.

Babamı küçük yaşta kaybettim. Annem Safiye ile onun akrabaları olan Haşimoğulları'nın arasında yaşadık hep. Çocukluğum peygamberimizin (as) çocukları ile geçti. Peygamberimiz (as), annem Safiye'yi, yani halasını çok severdi. Elbette beni de. İyi bir eğitim aldım. Ok atmayı, kılıç kullanmayı öğrendim. İlk Müslümanların arasında yerimi aldım küçük yaşta. Bunda Hazreti Ebû Bekir'in (ra) payı büyüktür. Elbette insanlar karşı çıktılar. Hele amcam Nevfel! İslam'dan vazgeçmezsem şiddet uygulayacağını söyledi. Yeminler etti. Sonuç alamayınca daha da sinirlendi. Zayıf ve kimsesizdim. Koruyucum yoktu. Beni bir hasıra sardı ve tavana astı. Alttan ateş yakarak dumanıyla bana işkence etti. Ama vazgeçmedim. Bütün bu olumsuzluklar ve müşriklerin rahat vermemesi, Habeşistan'a hicretime vesile oldu.

Hicretten kısa bir süre önce Mekke'ye döndüm. Hazreti Ebû Bekir'e (ra) damat olma şerefine eriştim. Kızı Esmâ'yı bana eş olarak uygun gördü. Bu arada ticaretle uğraşmaya başladım. Bir gün Şam'dan dönüyordum. Medine yakınlarında kayın babam Hazreti Ebû Bekir (ra) ve Efendimizle (as) karşılaştım. Hicret ediyorlardı. Demek vakit gelmişti. Yanımda beyaz elbiseler vardı. Hemen onları hediye ettim her ikisine de. Hızlıca işlerimi halledip hicrete katılmak için Mekke'ye geldim. Hicret kervanından ayrı düşmek olmazdı. Medine'ye vardığımda atımdan başka malım olmadığı hâlde peygamberimiz (as) bana bir tarla verdi. Bir yandan onunla uğraştım bir yandan da çarşıda kasaplık yaptım. Yıllar geçtikçe hem malım hem evlatlarım oldu. Hep şükrettim.

Resûlullah'ın (as) çevresinde bulunup onun katıldığı seferlere katıldım hep. Gönderdiği yerlere gittim, benden istediği şeyleri yaptım. Bedir Gazvesi'nde üç süvariden biriydim. Resulullah'tan (as) işittiğime göre Müslümanlara yardıma gelen Cebrail ile diğer meleklerin başlarında benim sağlığıma benzeyen sarıklar varmış. Verdiği bütün nimetlere sonsuz şükür. Çok sancak taşıdım, önderlik yaptım, seferlere katıldım ama en büyük onur Resûlullah'ı (as) adım adım takip edebilmek oldu benim için.

Hendek Savaşı esnasında bir haber aldık. Benî Kurayza ihanet etmişti. Peygamberimiz (as) haberi teyit etmek istedi. Birinin gidip bizzat görmesi gerekiyordu. Herkesten önce gönüllü oldum. Geri döndüğümde, “Her peygamberin bir havarisi vardır; benim havarim de Zübeyir’dir.” diye iltifat buyurdu. Ne büyük şeref!

Ben Zübeyir b. Avvâm. Hem sağlığında hem de vefatından sonra Allah resulünün (as) izinde oldum. Dayımın oğlu olması ve onunla kuzen olmak büyük bir şeref ama ona ümmet olmaktan daha büyük bir şeref yok! Kâinattaki tüm nesnelere adedince salât ve selam ona.